

CHVÍLE SLAVENÍ A ODPUŠTĚNÍ

Jean Vanier, zakladatel komunity Archa, napsal o životě ve společenství knihu „Komunita – místo slavení a odpuštění“. Pod slovem slavení nemyslí jen povrchní zábavu, ale chvíli radosti a hlavně setkání mezi lidmi. A důrazem na odpuštění nechce říci, že by člověk měl zapomenout na pravdivost a spravedlnost.

V „Arše“ žijí lidé zdraví spolu s těmi, kteří nesou nějaký fyzický či mentální handicap. Nejde o nějaký ústav o postižené. Zakladateli šlo o vybudování místa co nejvíce podobného domovu. A tak se tam slaví – třeba svátky, ale i narozeniny či jmeniny každého, i toho nejvíce postiženého. Dává se mu tak najevo: jsi pro nás důležitý, tvůj život je pro nás důvodem, abychom se radovali a abychom děkovali. A také je tam položen důraz na vzájemné odpuštění. Kde se neodpouští (aspoň občas i vysloveně), tam vztahy mrznou a odumírají.

Myslím, že to, co Vanier tak velmi zdůrazňuje pro „svou“ komunitu, platí i pro rodinu, obec, farnost.

Můžeme říci o své rodině, obci, farnosti – je to místo slavení a odpuštění?

Budme rádi, že žijeme na místě, kde se ještě tak docela slavit nezapomnělo. Ještě jsme – věřím – nezapomněli, že neděle je dnem klidu, dnem slavnostním. V mnoha rodinách si

setkáním a slavením dáváte najevo, že jste si navzájem důležití. Jsou zde slavnosti církevní, které prorůstají do běžného života: Vánoce, Velikonoce a další. A slavíme i hody – slavnost celého našeho farního i obecního společenství. Ruku v ruce s tím tedy přijmeme i připomenutí – aby slavení bylo pravé a upřímné, musí být spojeno i s touhou napravovat a uzdravovat pošramocené, zatížené či zraněné vztahy. Buď přímým usmířením, nebo alespoň modlitbou a hledáním cest k takovému usmíření. Všichni takové vztahy známe, mnozí je – občas či trvale – prožíváme. Ať jsou nám i tyto slavnostní dny připomenutím a výzvou k nápravě toho, co naše rodiny, sousedství, farnost či obec bolí a zatěžuje. Každý k tomu můžeme malým kouskem přispět.

Dnešní svět zapomíná slavit a nechce odpouštět. Místo slavení se leckdy nabízí hlučná zábava, nákupy, lenošení. Místo odpuštění často nastupuje zloba, ukrivdění, rezignace na budování vztahů bližších i vzdálenějších.

Přeji nám všem, aby nejen o hodech o naší farnosti a obci platilo, že je to místo slavení a odpuštění. Lidé kolem nás takové svědectví potřebují.

o. Petr

SVATÝ VÁCLAVE

Josef Václav Sládek

Svatý Václave,
české kníže slyš!
Hlasy k tobě pozvedáme,
v nadehvězdnu říš.

Tisíc tomu let,
cos byl kníže náš,
tobě byla řada věků
jako noční stráž.

Ale přes tvou zem
za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo
všelikých se běd.

Ale tys je znal,
při svém lidu stál,
tys té země nezapomněl,
již jsi miloval.

V tisni duše své,
v číše hořkostech
jméno tvé za útočiště
měla na svých rtech.

V skvoucím brnění,
slávou zářící
v čele vojsk jels na svém koni
s černou orlicí.

Svatý Václave,
volá tě tvůj lid:
vrať své zemi požeňání
vrať své zemi klid.

Vnucen-li však boj,
v záři krvavé
bitvy veď, jaks dědy vodil,
svatý Václave!

PROŽILI JSME

PUTOVÁNÍ PODHŮŘÍM ALP

V červnu jsem se zúčastnila dalšího ze zajímavých poutních zájezdů paní Ireny Janů. Cílem našeho putování bylo opět Bavorsko, konkrétně krásná místa v podhůří Alp. Na tento zájezd jsem se přihlásila na základě nadšených reakcí účastníků loňského zájezdu, kteří byli ohromeni nádhernou krajinou, vzorně udržovanými církevními a světskými

památkami a vřelým přijetím pracovníků exercičního domu sv. Pavla v Leitershofenu, kde byli ubytováni.

Naše putování začalo 19.6. odjezdem od Obecního úřadu a to časně ráno, ve dvě hodiny. Složení účastníků zájezdu bylo velmi rozmanité. Převládali farníci z Dolních Bojanovic, dále jsme mezi sebou rádi přivítali hosty

z Brna, Luhačovic, Josefova, Prušánek, Moravského Žižkova, Velkých Bílovic, Hodonína a Osvětíman. Dalšími váženými účastníky byli o. Jiří Čekal z Ratiškovic a o. Libor Salčák z Velkých Bílovic.

Naše cesta vedla přes Rakousko. Prvním místem, které jsme navštívili, byl klášter Melk, který je považován za nejkrásnější v Rakousku.

Další zastávka byla v proslulém městě Salzburg - rodišti hudebního skladatele W. A. Mozarta. Zde jsme si krátce prohlédli historickou část města včetně rodného skladatelova domu. Poté už jsme jeli směrem do Bavorska, kde jsme byli po výborných zkušenostech z loňského roku ubytováni v exercičním domě v Leitershofenu, městské části Augsburgu. Tam nás čekalo srdečné a milé přijetí a nadšené uvítání od ředitele, sestry Jany a ostatních zaměstnanců. Po výborné večeři, na kterou jsme se všichni po únavné a daleké cestě těšili, jsme náš první den zakončili mši svatou v místní kapli. V pátek ráno po mši svaté a bohaté snídani jsme vyjeli směrem k bavorským Alpám. Milým a ochotným průvodcem nám byl bývalý ředitel exercičního domu o. Eding. Bezzvadnou a pohotovou překladatelkou byla s. Jana. Navštívili jsme benediktinský klášter Ettal, ke kterému patří gymnázium, obchody a hospodářské provozy. Další zastávka byla v pohádkovém zámečku Linderhof, který nechal postavit panovník Ludvík II. ve francouzském stylu. Zámek je obklopen nádherně udržovanými zahradami a uměle vytvořenou jeskyní, která byla zároveň divadlem a koncertní síní, jež sloužila pouze samotářskému a podívánskému panovníkovi. Velmi působivou byla návštěva

poutního místa Bičovského Spasitele v Die Wiese („Na Louce“), kde součástí hlavního oltáře je soška mučeného Pána Ježíše v řetězech. Tato soška byla poskládána z různých zbytků dřeva a je známá zázrakem, kdy z očí Ježíšových tekly lidské slzy. Malebným dojmem na nás zapůsobilo městečko Ober-Ammergau proslulé pašijovými hrami a fasádními malbami ze života Krista.

Průvodcem našeho sobotního putování byla sestra představená s vydatnou tlumočnickou pomocí čilá s. Jany. První zastávka byla na poutním místě Maria Brunnenlein. Zde nám místní kněz povyprávěl o historii tohoto místa spojeného se zázrakem. Zvláštností bylo, že mariánský pramen vytékal z hlavního oltáře pod soškou Panny Marie.

Potom jsme navštívili obrov-

ský supermarket s květinami a dekoračními předměty, jehož součástí byla nádherná rozlehlá zahrada. Zde jsme obdivovali krásné výsadby v různých stylech se spoustou jezírek, pergol, kolonád a příjemných zákoutí. Večer nás čekalo milé posezení v exercičním sklipku spolu s jeho ředitelem, s. Janou a ostatními řádovými sestrami. V neděli ráno po mši svaté sloužené německými a našimi kněžími jsme se rozloučili s milými hostiteli a vydali se na zpáteční cestu. Ještě jsme se krátce zastavili v hlavním městě Bavorska - Mnichově, prošli jsme se po Mariánském náměstí a navštívili gotický kostel Panny Marie.

Nyní už nás čekala dlouhá cesta, kterou nám velmi zpestřila Ivana Slabáková se svým oblíbeným pořadem „Hrajeme na přání“ v humorném podání nápadité a neúnavné Anežky

Turkové. Anežka oplývá nejen humorem, ale také nás během naší pouti provázela duchovním slovem, zpěvem a modlitbou. Domů jsme se vrátili v pozdních nočních hodinách, unaveni, ale nadšení. Navštívili jsme spoustu pěkných míst, ale hlavní pro nás bylo duchovní obohacení, které jsme načerpali na poutních místech. Duchovním povzbuzením pro nás byly také promluvy našich kněží o. Jiřího a o. Libora, za které bych jim chtěla moc poděkovat. Velký dík za náročné a bezvadné zorganizování celého zájezdu patří Ireně Janů. Také všem účastníkům díky za vytvoření příjemné a pohodové atmosféry.

účastnice pouti

FARNÍ DEN

V neděli 29. června se uskutečnil farní den s bohatým programem. Připomeňme si jej malou fotoreportáží:

Děni za uplynulé roky jsme si mohli osvěžit na tabuli s fotografiemi z akcí.

Fotografie: S. Čapka a P. Martínek

Pro děti a další odvážlivce byla připravená soutěž s několika zastávkami zaměřená hlavně na zručnost.

Nejodvážnější účastníky čekal výlet do výšin a útrob kostelní věže, kde se mohli na dotek přiblížit našim zvonům.

Po námaze je třeba se posilnit. Na farské špekáčky se těšily hlavně děti.

Někteří přece jen dávali přednost méně rizikovým sportům...; jiní poseděli u plných stolů a pobesedovali, což bylo hlavním záměrem celé akce.

Největším úspěchem však byl lezecký kámen, kde místy nebylo k hnutí...

V předvečer farního dne se na farní zahradě promítal film.

Poděkování patří všem, kteří tento farní den připravili.

Připravil Petr Martínek

„KDYBYS ZNALA BOŽÍ DAR...“ (JAN 4,10)

Katolická charizmatická konference

Letošní Charizmatická konference se konala ve dnech 9. – 13. července na výstavišti BVV v Brně. Opět to byla možnost načerpat duchovní posilu, mnohé se dozvědět, zajít si na koncert, nechyběl program pro děti... Je to akce dobrá, lety prověřená a přitahuje čím dál víc lidí, kteří chtějí najít podněty pro oživení svého vztahu k Bohu. Z naší farnosti se Konference v průběhu čtyř dnů zúčastnilo asi 70 farníků. Škoda, že tuto možnost nevyužilo více lidí, když je teď Konference v Brně a je tak dobře dostupná. Přinášíme několik postřehů z přednášek, které tady zazněly:

Na letošní Konferenci mě nejvíce zaujala přednáška o. Tomáše Holuba, bývalého vojenského kaplana, s názvem **Pokání a naše úhybné manévry**. Tady je několik myšlenek:

Když přicházíme ke svátosti smíření, mělo by o nás platit „blahoslavení plačící“ - to jsou ti, kteří si přiznají vinu, přichází poctivě a v pravdě před Otce - v jejich srdci je vnitřní pláč nad hříchem. Ale možná se nám stává, že začneme používat ÚHYBNÉ MANÉVRY, což jsou různé figly, kdy si sám svým rozumem vysvětlím a omluvím svůj hřích, nebo se pro jistotu radši hned srovnávám s někým jiným, vždyť můj soused dělá horší věci... zkrátka chceme Boha i sebe přechytračit.

Figlem může být třeba to, že místo lítosti a vyznání hříchu začnu dělat hodně „dobrých skutků“, a tak se může stát, že budu pořád někomu nadávat, ale budu mu za to nosit čokolády.

Anebo mám ve zpovědi naučený svůj kolo-vrátek hříchů, který roky odřikávám, ale v podstatě už neřeším. Ale už v Žalmech je psáno: „Pane, ukaž mi hříchy, jenž jsou mně skryty.“ (Ž19,13)

A je tu taky srovnání dvou mužů Starého zákona, Davida a Achaba. Oba spáchali těžký

hřích, Bůh k nim posílá proroka. David svého činu lituje: „...zhřešil jsem před Hospodinem...“ Achab je naštvaný, že se jeho čin provalil: „... chytil jsi mě při činu, nepříteli...“

Jsou také různé PASTI, do kterých se necháváme chytit - např. uznávám svůj hřích, ale vše si chci vyřešit sám. Sám se potrestám za zlo, které jsem udělal a může to vést až k sebepoškozování. Nebo se utápím v depresích, chci být sám ve svém trápení, a tak se propadám do sebelítosti, pláču nad sebou a mi blízcí mě litují. Můžu vypadat jako kajcník, ale přitom se ženu do pasti. Ke srovnání se nabízí postava Petra a Jidáše.

Ale co nám říká Bůh - představuje nám otce, který čeká na svého marnotratného syna s otevřenou náručí a se srdcem plným lásky. Otec tě ochrání před depresí, on nechce tvé sebezrazení, Otec ti vrací důstojnost.

J. Salajková

Na letošní ChK mě velmi oslovila přednáška o. Petra Karase **Bůh nikomu nestrání**. Téma vychází z Janova evangelia, kde se Ježíš setkává se samařskou ženou. On ví o jejích slabostech a zklamáních, přesto ji nezavrhuje a dává jí najevo svůj zájem o ni. Mezilidské vztahy, vztahy v rodině i ve společenství nás natolik ovlivňují, že můžeme někdy pochybovat o tom, že Bůh nikomu nestrání.

Zaujaly mě některé důvody k osobním pochybnostem a zklamáním:

- zklamání z Boha :**
- za něco se modlíme a Bůh neodpovídá podle našeho očekávání
 - prožijeme těžké či tragické události v našem životě
 - zdá se nám, že Bůh někoho upřednostňuje a na někoho zapomíná (jako je to i mezi lidmi)
- zklamání z církve :**

- zklamání kněží ze strany svých představených
 - představení zklamání nedůvěrou svých kněží
 - farníci zklamání z kněží pro jejich slabosti nebo způsob konání služby
 - zklamání a zranění kněží častou kritikou a nedůvěrou svých farníků
- vzájemné vztahy ve farnosti :**
- ze strany farníků se dává najevo, že do společenství nepatří ten, kdo není na patřičné úrovni
 - neoceněná a kritizovaná služba pro farnost
 - polopravdy a neupřímné „zbožné fráze“
 - pohrdavý postoj k těm, kteří nemohou přistupovat ke svátostem, (rozvod manželství) či se potýkají s problémem drog, alkoholu, sexuální orientace

O. Petr se v přednášce dotkl dalších různých situací, které vstupují do našich životů a vztahů a jak řekl, ztěžují nám uvěřit, že Bůh nikomu nestrání. **Jak hledat řešení?**

- svěřovat s důvěrou Pánu, co nás trápí, i když tomu nerozumíme
- nepodléhat zahořklosti a zatrpklosti, bojovat o živou víru
- věřit, že v Božích očích je každý z nás důležitý, drahý a vzácný
- Bůh má pro každého svou milost a cestu spásy

Během přednášky se mně vybavily prožití skutečnosti, kdy jsem pro zklamání z blízkého člověka i z vlastní slabosti nemohla uvěřit, že Bůh nikomu nestrání. Bojovala jsem s Pánem, všechno jsem mu vyžalovala i vyčítala. Postupně mě toto „ventilování“ svým způsobem osvobodilo a s Boží pomocí přivedlo k modlitbě za pevnou víru a důvěru, že jsme v Jeho rukách a všechno máme i tak prožívat. To jenom naše slabá víra a slabosti staví překážky pro Jeho milost.

O. Petr radí jednoduchou modlitbu - „Pane, nerozumím někdy ti, ale chci věřit, že nikomu nestráníš.“

-LJ-

ROHÁČE SICE PROPRŠENÉ, ALE SUPER

I letos vyrazila parta devěťáků pod vedením prověřeného horala o. Petra směrem Roháče. Do Liptovského Mikuláše nás z Hodonína dopravil Orient expres, ale dál jsme už museli jít po svých do Bobrovce, odkud nás čekalo 10 km stoupání.

Ubytování ušlo - kluci venku, holky v chatě. Dál nás čekal bohatý program - cesta k naší sprše (kterou byl pětimetrový vodopád), mše svatě v přírodě, tradiční překonávání rekordu ve výdržích v ledové řece... opět úspěšné, a samozřejmě pověstné túry: Mnich, Tri Kopy a kdejaký kopec v okolí. A nechyběly ani debaty o víře, čtení z NZ a rozjímaní. Když nám zbylo trochu času, tak jsme na rozdíl od předešlých ročníků hráli zase softbal. Otcí Petrovi asi chutnaly naše kuchařské výtvary, a tak nám za odměnu uvařil svůj jedinečný poridge (čti porýč).

Všichni přežili. Počasí nám opravdu přálo, skoro pořád pršelo!!! Byly také těžké ztráty - krev, litry potu a jedna černá ponožka. Co dodat - byl to neuvěřitelný zážitek, za který chci poděkovat všem účastníkům a hlavně otcí Petrovi, Katce a Peťovi. Příště jedu zas.

jeden z účastníků

POUŤ RODIN NA SVATÝ HOSTÝN

V sobotu 26.7. vykonali dolnobojanovští farníci pouť k P. Marii na sv. Hostýn. Pouť podpořil svou účastí také o. biskup Petr Esterka, který při mši sv. promluvil na téma „Jak má vypadat křesťanská rodina“. Zdůraznil mimo jiné to, jak je důležité, aby na nás bylo poznat, že pocházíme z křesťanského prostředí. Nemáme

se snažit stát se „normální zvyklou rodinou“ neboli tzv. splynout s davem, ale naopak, máme se stát příkladem pro druhé, že žít se dá i s jinými hodnotami.

Co se týče počasí, byli jsme trochu zaskočeni ranní mlhou a drobným deštěm. Naštěstí se počasí brzy umoudřilo. Účast byla v letošním roce oproti předchozím letům poněkud slabší. Můžeme pouze spekulovat, zda to bylo proto, že v tuto dobu byly rodiny s dětmi na dovolené nebo to přičítat tomu, že jsou mladí lidé natolik

pracovně vytiženi, že nenajdou chuť ani sílu účastnit se těchto akcí. Faktem je, že dětem se věnovali buď prarodiče nebo jen jeden z rodičů. Úplných rodin bylo co do počtu poskrovnu, takže letos chyběli muzikanti. Přesto se pouť vydařila. Každý si odnesl jiné obdarování – ať už jde o vyslyšené prosby, posilu pro náročný úkol nebo třeba přijetí svátosti smíření.

účastníci pouti

KRAJINA TICHÁ, LIDÉ CHUDÍ, ALE SRDEČNÍ aneb zápisky z cest po Ukrajině

Dostal jsem za úkol napsat do Cesty článek o našem pobytu na Ukrajině (dalo se to čekat, když mám ženu v redakční radě Cesty...). Protože nejsem na nějaké velké psaní, využiju v článku svých zápisků, které jsem psal během cesty. I když stejně nejlepším je vyrazit na cestu a okusit to na vlastní kůži, myslím, že k tomu v dalších letech bude ještě příležitost. Tak a tady jsou už jednotlivé dny naší výpravy:

Neděle 27. 7. – plánovaný odjezd od fary ve 14.30, deset „dobrodruhů“ se schází s plnou výbavou, čeká nás první nelehký úkol - dostat nás a všechny věci do dvou aut... Krátká modlitba s prosbou o Boží ochranu a už vyrazíme směrem Slovensko, Maďarsko, Ukrajina... Cesta dobrá, v 18.15 zastavujeme v Budapešti. Město starobylé, ale zdá se, že jej lépe osvětlují, než udržují, zastávka u Dunaje, předtím prohlídka hradu. Jedeme až do půlnoci, pak uléháme do spacáků na odpočívadle...

Pondělí 28. 7. – vstáváme kolem páté, svítá, dáme po štamprli, k tomu dostáváme od našich milých účastnic výpravy (které byly mimochodem v přesile, ve výpravě byli jen čtyři chlapi, ale šest děvčát!) slovácké buchty. V devět hodin nás vítá ukrajinská hranice, dozvídáme se o rozvodněné Tise a čeká nás tudyž objížďka. Konečně se

po zhruba 740 km se dostáváme do cíle naší cesty, kterým je město Tjačiv, kde působí o. Petr Krenický. Tjačiv má asi 10 000 obyvatel, město celkem slušně vypadá, cesty jsou ale hrozné. Jsme vlídně přijati, ubytování máme zajištěno v rodinném domku asi kilometr od fary. Místní ženy pro nás vaří dobré jídlo, zatímco my jsme se pustili do práce. Pak odcházíme na večerní

mši do kamenného kostela, který byl katolíkům zabaven a který musel o. Krenický vysokou částkou vykoupit. Mše je řeckokatolická, hodně se zpívá, používá se kadidlo - velmi nás oslovila...

Úterý 29. 7. – ranní mše v 8 hod. v dřevěném kostelíku (byl prý postavený během 10 dnů! - o. Krenický jich s farníky v okolí postavil asi 20), následuje práce na farním dvoře – řezání a štípaní dřeva, čištění a úklid nepořádku kolem, k obědu nás čekají výborné pelmeně (taštičky plněné masem), práce až do večera, po večeri společně příjemné posezení. O. Krenický je člověk plný energie a navzdory všem těžkostem plný humoru...

Středa 30. 7. – opět ranní mše v dřevěném kostelíku ve středu města, po snídani se vracíme ke kostelíku, ke kterému patří větší park, kde máme pokácet a naštipat několik

stromů, odstranit keře, vyčistit to a dát to tam do pořádku. Po celou dobu nám počasí přeje, teploty se dostávají ke třicítce. Naše brigáda v Tjačivu večerem končí, od zítřka se místem našeho pobytu mají stát karpatské vrchy, už se těšíme ...

Čtvrtek 31. 7. - budiček v pět hodin, sbalení věcí potřebných do hor, odjíždíme do

Ust' Čorné (dřívější působiště o. Krenického), pak nákladákem k hřebenům Polonin, následuje pochod až do večera, stoupání není zatím obtížné, cesty široké, krajina tichá. K večeri se připravuje guláš, rozbalujeme stany, noclehy ve výšce asi 1 600 m n. m., vrchol Pidmula, ochlazuje se...

Pátek 1. 8. – ráno je studené, na svahu v dálce pozorujeme stádo divokých koní, je to krásný pohled. Ke snídani máme výborný puding, který v kotlíku připravil o. Petr a dobře nás tím na(s)ladil, společná modlitba a vyrazíme dál. Krajina rozlehlá, liduprázdná, místy lemovaná petlahvemi, po čase potkáváme stádo ovcí s pastevcem a mobilem (nefunkčním, využívá našeho funkčního), krajina se otevírá, objevují se hluboká údolí a v nich plesa...

Sobota 2. 8. – budiček v sedm hodin, ranní chvá-

ly, snídaně. Čeká nás těžší stoupaní na Bliznicu (1881 m n. m.), nejvyšší vrchol naší cesty, jdeme celý den, tak jak jsme zvyklí, jen slunce hřeje víc. Večerní opékaný špek s cibulí nemá chybu, poslední noc v horách...

Neděle 3. 8. – vstáváme v 4.45, na východ slunce navazuje ranní mše svatá, při které vzpomínáme na Bojanovice a na všechny, kteří na nás myslí. Kromě mše jsme každý den provázeli modlitbou breviáře, byly chvíle pro rozjímání, jako vitaný odpočinek při cestě posloužily Letopisy Narnie. Začíná sestup do údolí do města Rachiv („Paxib“), rádi se shledáváme s našimi auty, nasedáme a jedeme se rozloučit s o. Krenickým do Tjačivu a pak už nabíráme směr domov. Ještě před ukrajinskou hranicí ochutnáme místní zmrzlinu a ahoj Ukrajině... Spicí Bojanovice snad nerušíme svým příjezdem v pondělí v 02.05

O. Petr nás dobře vedl a dovedl, díky, otče Petře.

P.S.: Díky všem, kteří mi půjčili věci, které jsem zapomněl doma.

J. Tlach

ROHÁČE DOSPĚLÍ 2008

Když jsem byla požádána, abych napsala článek o letošním pobytu dospělých v Roháčích, připadalo mi, že jsem postavena před těžký úkol. Neboť pozorný čtenář už z článků předchozích účastníků ví téměř všechno o drsných podmínkách ubytování a hygieny, o nádherných výhledech na tatranské vrcholky i o bohatém programu. A to, co je na pobytu nejlepší - pocítí, zážitky, společenství - je vlastně nesdělitelné, to se musí prožít (jak jistě potvrdí ti, co už tu zkušenost mají).

Přesto se někteří z účastníků pokusí o své dojmy podělit:

To, co jsem viděl a slyšel o Roháčích se nedá srovnat se skutečností, kterou prožíváte - bez vlivů okolního světa, plného starostí. Právě tam prožíváte naplno den, který vám Bůh připravil. Jste tam vázáni jeden na druhého a přesto svobodní. Lépe si člověk uvědomí a ocení pomoc v nouzi, na vrcholcích krásných a přesto nebezpečných hor. Pobyt mne obohatil tím, že jsem vnímal Boží přítomnost v kráse a velikosti přírody, které si nevážíme v běžném životě.

T. - v Roháčích poprvé

Před třemi lety jsem nejnarčnější túru začal s velkou dávkou "bohorovnosti", která mě však po pár krocích opustila. Musel jsem hodně překonávat své obavy a strach z terénu, výšky, jistého rizika. S velkým sebezáporem jsem cestu dokončil, dala mi ale hodně inspirace k zamyšlení. Při letošním výstupu jsem si tyto prožitky znovu citelně vybavil a s tímto pocitem jsem vystupoval na vrcholy. Bylo to však jiné - cítil jsem, že výstup vykonávám s jiným postojem a to s postojem pokory. Tato pokora mi pak pomohla lépe zvládat náročnost výstupu, pomáhat druhým, vychutnávat náheru stvoření a sám jsem se podivil, s jakou lehkostí jsem vše dokončil. Vidím v tom, alespoň pro sebe, předobraz duchovní cesty životem. Jdu-li s pokorou svoji pouť, dávám tím více prostoru pro Boží působení, které nezůstává jen ve mně, nýbrž přechází i na druhé...

J. - zkušený cestovatel

Tak jako loni i letos jsem odjížděl s obavami, zda to zvládnou, co nás čeká, jak nás - coby „cizince“ přijmou rodilí z Bojanovic. Překvapila mě parta, která se tam sešla, vstřícnost a otevřenost lidí, kteří mají podobné starosti jako my.

Přiznám se, že tento rok se mi moc nechtělo (už jsem věděla, co nás čeká). Letos mě ale hory totálně dostaly. Ze shonu, všech starostí a práce ujet do tohoto koutu světa, do Boží přírody, do ticha, a taky i sama do sebe. A nechat Boha působit. A tam nahoře jsem si uvědomila nejen velikost a krásu Jeho stvoření, ale i velikost a krásu Jeho lásky ke mně samotné - a to bylo asi to největší, co se tam se mnou událo. A ještě jedna drobnost - ta louka, tak ta byla tak nádherná!!!

M. - účastnice z jiné farnosti

Já bych jenom doplnil, že pro mě to bylo letos všechno tak nějak hlubší a intenzivnější. Když jsme jeli loni, tak z toho byl člověk vykulený a nestačil všechny ty zážitky a vjemy vnímat naplno. Možná taky proto, že tam bylo trochu nejistoty, co jak bude, jak to zvládnem, co si vzít s sebou na túru, ... Letos to byly Roháče s bonusem +XX% navíc. Jinak bych ještě řekl, že jsme zde na „drsné a studené Vysočině“ zvyklí na to, že jsou zde lidé uzavřenější, někdo by možná řekl studenější. O to mileji jsem byl překvapen, jak srdečně nás loni i letos obě skupinky vzaly mezi sebe.“

P. - účastník z jiné farnosti

Takže, i nám, letošním účastníkům, zůstanou nejspíš navždy v paměti jíd-

la z nečekaných přísad kořeněná popelem, mytí v ledové rokli nebo ubytování s většími i menšími až mini- aturními spolunocležníky (většinou spíš tušenými)... Ale největší a nejkrásnější jsou zážitky z krásy přírody a vděčnost Stvořiteli za krásu Jeho stvoření, spojené s duchovním prožitkem a také skvělé společenství.

A tak díky všem, kteří se na jeho vytvoření podíleli. Velké poděkování patří o. Petrovi, který nás - obyvatele rovin - učí poznávat a obdivovat krá-

su hor. A zvláště díky za jeho chápavý přístup. Jistě musel mnohokrát zatínat svaly, aby své tempo přizpůsobil nám, supícím za jeho zády a převírat oči nad naší touhou po sběru lesních plodin (která občas brzdila už tak nízkou rychlost postupu). I když někteří z nás se snažili, jak nejvíce mohli: "bejzból" hráli do roztrhání těla (kotníků) a z "poryče" ochotně dostali pravý bojanovský "čemer"...

-ma-

ROHÁČE - TAK TROCHU JINÉ TATRY

Daleké rozhledy, vysoké hory přilákaly i letos z nížiny tvory.

Tam na louce, na salaši sešli se tam sestry, braši.

Při mších v přírodě, na túrách i při "bejzbólu", nad Pismem i nad smažákem radují se spolu.

Společně se modlí, spolu vaří, jí, ve vodopádu se sprchují..

Takový pobyt není v nabídce cestovních kancelářů, nadšení účastníkům svítí ze špinavých tváří.

Roháče, Roháče, tam však si dospělý i popláče.

Jednou dojetím nad krásou okolí, podruhé, když zuje goráče

a ošetřuje své puchýře a mozoly.

Dne 13. srpna 2008 naše farnost vedla pouť v Žarošicích. Poutníci zaplnili 2 autobusy, hodně farníků jelo vlastními vozy, takže nás tam bylo opravdu dost. Z Bojanovic se vyjždělo už v 5 hodin odpoledne, abychom se mohli modlit u Matky Boží Žarošické sv. růžencem a tím abychom si vyprosili Boží požehnání pro naše rodiny, naši farnost a našeho dobrého a obětavého kněze o. Petra. Průvodem od fary jsme došli na prostranství před obětní stůl a tam vedl modlitbu pan Vladimír Ištváněk. Desátky se střídavě modlila 3 krojovaná děvčata. Nechyběli ani chlapci v krojích, ale co bylo obzvlášť pěkné, byla účast dětí, které byly letos u 1. sv. přijímání. Když začala mše svatá, zazpíval ženský sbor staré, již téměř zapomenuté písně k oslavě Panny Marie.

Promluva při mši byla dosti těžká, ale každý si z ní mohl vybrat a ve svém srdci uchovat, co ho nejvíce oslovilo. Po mši svaté jsme šli průvodem do kostela, abychom poděkovali našemu Pánu a jeho matce Marii. Tam zazněla ještě jedna krásná sólová píseň Zdravas bud', Maria a tím jsme se se žarošickým chrámem rozloučili. Byla to krásná srpnová pouť.

Anežka Turková

Za redakční radu dodáváme, že jsme slyšeli hodně pozitivních ohlasů jak na dobrou organizaci pouti, tak především na důstojný hudební doprovod ženského sboru, a to ze strany žarošických i bojanovských farníků. Děkuje.

SVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE aneb moje dojmy z účinkování v Sydney

Podstatnou část letošního roku jsem se rozhodl strávit studijně v austrálské Sydney. A protože toto město letos hostilo Světové setkání mládeže se Svatým otcem, již doma jsem se začal zajímat o možnost účinkování na programu. Nakonec se mi naskytla příležitost se přidat do scholy komunity Emmanuel. Napsal jsem dopis vedoucímu sboru, že hraju na kytaru, ale klidně se přidám do sboru. Sice mi v odpovědi napsali, abych si kytaru přinesl, nicméně jsem se pro jistotu učil nějaké anglické texty. K mému překvapení se ale žádné přezkoušení nekonalo.

V katedrále vyhlásili nábor členů a kdo chtěl, mohl se přidat. Tomu také posléze odpovídala kvalita muziky, kterou jsme plodili.

Nacvičovali jsme jednou týdně po dobu 3 měsíců. Z nějakého důvodu (nikdo ovšem nevěděl, jakého) se muselo nacvičit asi 90 písní. Drtivá většina písniček pocházela z komunity Emmanuel, takže je nikdo neznal. Vše se ale muselo nacvičit do tří nebo čtyřhlasů. A jelikož se do sboru přidal kdokoliv, kdo rád zpívá, nehledě na to, jestli zná noty nebo má hudební sluch, umíte si představit, jak to vypadalo.

Bohužel kvantita vítězila nad kvalitou. Utěšovalo mě jen rčení „Chval Boha, jak mocha“.

Začátkem července jsme hráli na předprogramu komunity Emmanuel v Goulburn (česká výprava měla program v Melbourne). Jelikož toto městečko leží 200 km ve vnitrozemí, bylo tam podstatně chladněji, pár stupňů nad nulou. Tam se k nám přidaly sólové nástroje a 3 dny jsme nacvičovali s nimi. Poté už začal samotný program, který jsme doprovázeli hraním na mších a adoracích. Dirigentka nám řekla, že moci Ducha svatého to nakonec nezni tak špatně. Pro sebe jsem si říkal, že by možná Duchu sv. dalo méně práce odebrat trochu hudebního sluchu dvěma tisícům lidem v hale, než ho dát pěti ve sboru. A tak se možná i stalo, jelikož jsme měli jenom pozitivní ohlasy.

No a mezi programem jsme nacvičovali. V hale byla taková zima, že se nám kouřilo od úst a kolega kytarista dokonce zlomil o strunu trsátko, které bylo chladem zkřehlé (jinak to člověk nezlomí, ani kdyby se snažil. Opravdu, jakože se Zlomek jmenuju ... :-).

Asi za deset dnů jsme se vrátili do Sydney, kde začínal hlavní program. Předchozí dny tam prý bylo sychravo, ale jakmile začalo Světové setkání, zavládlo slunečné počasí. Dopoledne jsme hrávali na katechezích a odpoledne jsme měli rozepsané směny na hraní v adoračním

centru. Mezitím vybraná skupina zpěváků a muzikantů, do které jsem se dostal i já, nacvičovala na Nightfever, což byl večerní program v hale pro sedm tisíc lidí. Jeden den jsem si místo hraní na katechezi nahlásil dovolenou a vydal jsem se za českou skupinou, která měla program nedaleko od naší skupiny. Bylo fajn být zase po dlouhé době na české mši. Pak jsme jeli do centra města přivítat Svatého otce. Čekali jsme na něj víc jak dvě hodiny a pak kolem nás projel tak rychle, že se většině lidí nepodařilo udělat vyhovující fotku. Ani já jsem nebyl výjimkou ...

Po večerní vigílii s papežem, kterou jsem strávil mezi českými poutníky, jsme měli opět se scholou rozdělené směny ve stanu, kde probíhala celonoční adorace. Noc prý byla neobyčejně teplá. Ráno pak byla závěrečná mše sloužená Benediktem XVI. Bylo pod mrakem a tak všichni byli rádi, že nemusí stát na sluníčku, které je tu i v zimě dost nebezpečné (běžná zimní výbava – čepice, šál a opalovací krém). Pršet začalo až večer. To už ale Světové setkání mládeže 2008 v Sydney bylo oficiálně ukončeno. Vzpomínám si, jak mi někdo z nevěřících řekl: „To je divné. Dojede papež a svítí slunce. Pak odjede a zase prší ...“

Peťa Zlomek :-)

SVĚDECTVÍ

DROGY LÁSKU NENAHRADÍ

Tentokrát vám nepředkládáme svědectví některého z našich farníků. Napsal ho mladý muž Michal, který jako vysokoškolák bydlel na církevním studentském domově Petrinum v Brně v době, kdy jsem tam působil jako kaplan (1997-8). Vyprávěl mi o svých životních zkušenostech a potom je nabídl ke zveřejnění i v písemné podobě. Snad nás i po letech jeho bolestná a zároveň povzbudivá zkušenost osloví a posílí.

o. Petr

Jmenuji se Michal Dokoupil, je mi 17 let. Za svůj život vděčím Ježíši Kristu, a proto píšu toto svědectví k oslavě jeho jména. Kdyby mi někdo před nedávnem řekl, že budu mít tento názor, asi bych se hodně hlasitě zasmál a toho dotyčného bych považoval za blázna. Ptáte se proč? Byl jsem totiž narkoman.

Dovolte mi, abych vám představil své tehdejší nejlepší přátele: Pervitin, Heroin, LSD, Hašiš, Extázi, Marihuanu, Toluen a Amfetamin. Nejprve

to byli přátelé, ale posléze se z přátelství stalo utrpení. Chodil jsem hodně na zábavy a tancovat jsem, měl jsem úspěchy u svých vrstevníků, hlavně u dívek a moji vrstevníci mi záviděli pohybový talent i to, jak lehce procházím životem. Zdálo se, že mám nevyčerpatelné zdroje, o kterých si ostatní mohli nechat jen zdát. A mně se zdálo, že mi „přátelé drogy“ mi dávají ještě víc možností.

Zpočátku to tak skutečně vypadalo a fungovalo, ale s přibývajícím časem mě stálo pořád víc sil toto zdání si uchovat. Stále jsem si musel zvyšovat dávky, abych měl ty stavy, na které jsem byl zvyklý a bez kterých jsem nakonec nemohl být. A pak jsem zjistil, že už to nejsem já, kdo prohání drogy, ale že drogy prohánějí mě. Dostal jsem se do silných depresí a pořád mi něco našepťávalo, že sebevražda by to vyřešila, ale nějak jsem neměl odvalu. Pak jsem na radu svých známých několikrát navštívil psychologa. Ale neuměl jsem být k němu upřímný a prožil jsem velké zklamání, když jsem zjistil, že mi nemůže pomoci. Moje osobnost se začala rozkládat, trpěl jsem silnými depresemi, dostavovaly se děsivé halucinace. Droga přestávala být přítelem, stávala se vládcem. Zvyšováním dávek jsem chtěl získat to přátelství zpět. Před světem jsem utíkal do vydrogovaného ráje, který byl v mém mozku. Peníze na drogu jsem si uměl vydělat, dobře jsem tancoval a byl jsem angažován v jednom pražském souboru, se kterým jsem vyjížděl za hranice republiky. Peněz jsem měl dost, ale žil jsem nákladným způsobem života. Boty za tři tisíce byly mou normou.

O Bohu jsem poprvé slyšel, když jsem chodil do školy v Milovicích. To u nás byli členové evangelického sboru a přivedli s sebou křesťany z Norska. Ti nám vyprávěli o svém životě s Bohem. Dostal jsem tehdy Bibli a nějaké povídání o ní. Bylo to docela zajímavé, ale někam chodit a vystavovat se tak posměchu spolužáků jsem nechtěl. Norové pak přijeli ještě jednou a pak uvěřila moje mamka a začala chodit do sboru. Bratři a sestry se scházeli také u nás, takže jsem mohl slyšet mnoho věcí o Bohu, ale

to už jsem se stavěl proti, měl jsem jiné přátele a raději jsem odcházel z domu.

Když se mi naskytlá příležitost, odešel jsem do Prahy. Šel jsem do jedné organizace, která se zabývala problémy narkomanů a podstoupil jsem tam léčení. Nebylo úspěšné. Viděl jsem, jak můj způsob života mamku ničí, a tak jsem se už domů nevrátil. V té době uvěřil v Boha můj mladší bratr. Důležité bylo, že mě v azylovém domě v Praze, kde jsem se vyskytoval, navštěvoval vedoucí mládeže z mamčinu sboru Vlasta Remiš. Mluvil se mnou o mém životě a o jeho smyslu. Mluvil také o svém životě před tím, než uvěřil a o tom, jak žije teď. Slíbil jsem mu, že přijdu do sboru, ale pak jsem to neuskutečnil. Zůstal jsem u svého otce v Praze (rodiče jsou rozvedeni) a pokračoval ve starém způsobu života...

A pak to najednou přišlo. Koupil jsem si drogu, která byla špatně namíchaná. Byla to dávka pro pět lidí, ale to jsem netušil. Poté, co jsem si tuto dávku píchl, dostaly události rychlý spád. Mé sny, mé halucinace, to vše, co jsem si před tím jen představoval, se najednou stalo děsivou realitou. Bytosti, hrůzné věci a netušená nebezpečí se na mě valily. Propadal jsem se do něčeho strašného, volal jsem o pomoc a nikdo mě neslyšel, nikdo mi nemohl pomoci. Nevěděl jsem o světě, a tak mě odvezli do Bohnic (sanatorium pro nervově nemocné a narkomany). Když mě zřízenec přebíral od otce, nechali mě chvíli zhrouceného na chodbě a tam ke mně promluvil Bůh. Nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem byl úplně strážlivý. Droga najednou ztratila svou moc a Bůh mi řekl, že jsem právě viděl jen zlomek, jen část toho pekla, do kterého se řítím. Řekl, že toto je poslední příležitost, kterou mi dává. Tento prožitek byl velice intenzivní a silný a já jsem si vzpomněl na všechny ty rozhovory o Bohu, které jsem slyšel.

Sklonil jsem hlavu do dlaní a začal jsem zoufale volat, že do pekla nechci, a prosil jsem Boha o záchranu. Volal jsem tak zoufale, že ošetřovatel s několika dalšími vyběhl z místnosti, kde s otcem sepisovali protokol a vrhli se ke mně. Když se na mě podívali, nemohli pochopit,

že už nejsem pod vlivem drogy, a mysleli si, že jsem se zbláznil. V léčebně si mě nechali tři dny na pozorování. Během té doby jsem Bohu slíbil, že se svým starým životem skončím a vydal jsem mu svůj život do rukou. Jakkmile mě pustili, jel jsem hned domů a zavolal si na pomoc Vlastu Remiše a staršího sboru, kam chodí moje maminka. Chvála Bohu za jich pomoc. Chvála Bohu za jeho milost, kterou jsem dostal. Vydal jsem Bohu celé své srdce a Bůh je přijal.

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Drazí dříve narození a nemocní, po několika vážných tématech vám dnes nabíjíme povídku o stáří napsanou humorně a s trochou nadsázky, tak doufáme, že Vás pobaví a neurazí.

BÁBINKY A DĚDOUŠKOVÉ

Naši dědečkové a naše babičky. Kdo by je neznal, kdo by je nemiloval? Dělalí pro nás všechno, co nám na očích viděli. Vyprávěli nám pohádky, houpali nás na kolenou, chodili s námi do parku.

Kdo má milion, je milionářem, kdo má dědu a babičku, je miliardářem. Být dědečkem nebo babičkou je velmi podobné jako být malým dítětem. Lidé těchto věkových kategorií jsou milí, hraví a nikdy nelžou. Do šesti let se to totiž ještě nestačili naučit a po šedesátce si už nemůžou vzpomenout, co chtěli říct.

Proto je i stáří velice krásná životní etapa. Mimochodem, vite proč je všude kolem tolik lidí, kteří už mají něco za sebou? Je to proto, že každý člověk má dva dědečky, kterých je na světě tudíž dvakrát více než lidí (všiml si toho všímavý člověk Miroslav Horníček).

Kolik radosti a pokoje čeká na člověka třeba po takové sedmdesátce nebo i později (například mého dědečka z mamčinu strany potkalo největší životní štěstí až v pětadesátiletých letech, na samém sklonku života - zemřel dřív, než jsem se narodil). On už ví, co je v životě důležité, co

V lednu jsem byl pokřtěn. Dnes si už neumím představit jiný život než život s Bohem, on je můj Spasitel. Zachránil mi život, protože tehdy jsem si píchl smrtelnou dávku LSD a pro lékaře je nepochopitelné, že jsem to mohl přežít. A dal mi velký dar - nevím, co je to absťák, nemusím překonávat ty hrozné odvykací stavy. Jen z Boží milosti jsem byl osvobozen.

Michal Dokoupil

má dělat, kdy to má dělat a jak. Třeba ráno, když se takový dědoušek nebo bábinka probere, poděkuje za to Pánu Bohu, vykoukne z okna a podle toho se rozhodne, co podnikne (když se neprobere, nebere to nijak tragicky...). Když je zamračeno, tak zase zalehne, když je hezky, řekne si, že to nebude přírodě kazit a zalehne také. To je ten správný životní styl a moudrost, o které mladí nemají ani potuchu.

Občas se také zvedne, někam dojde a něco udělá. Nikdy se ale při tom nehoní jako splašený. A nakonec toho udělá stejně víc než ti uhonění. Zkrátka a dobře, babičky a dědečkové mají celoživotní zkušenosti. Bývají na nohy, na srdce, ale ne na hlavu. Bez nich to v životě nejde (nebo jde, ale velmi špatně). Společnost, která odepíše staré lidi, nemá, co by si připsala.

Nelze samozřejmě zastírat, že ve stáří přicházejí všelijaké nemoci a trampoty. Klidný starý člověk ztratí sice každou chvíli někde zuby nebo klíče, ale nikdy ne smysl pro humor. Devadesátiletý pan Ulč z Plzně bavil lidi na ulici, v trolejbusu, dokonce i v kostele. V katedrále při mši svatě četl jednou přimluvu: „Pane Bože, dej, abychom se na přimluvu Panny Marie jednou dostali do nebe,“ ke které dodal: „ale nemusí to být hned.“

A Bůh ho vzal za slovo - byl tady do devadesáti sedmi.

(z knihy Pane faráři, já vás budu muset zabít)

Miroslava Červenková

NEVYUŽITÉ MOŽNOSTI

Kdo svůj talent, schopnosti, zájmy, svou touhu nebo sny nevyužívá, je podoben muži, který na své zahradě pod kořeny stromu zakopal velký poklad.

Každý pátek ho vykopal, hrabal se rukama ve zlatě a špercích a po celé hodiny si prohlížel svůj poklad ve světle své svítilny. Jednou ho pozoroval zloděj, který příští noc vyloupil jeho úkryt a zmizel se zlatem a šperky.

Když chtěl lakomec v pátek opět vykopat svůj poklad, našel jen prázdnou díru. Hlasitě nařikal nad tou ztrátou, proklínal zloděje, nadával a křičel tak, že přispěchali sousedé

a ptali se, co se stalo. Když se dozvěděli o tajném lakomcově bohatství, zeptal se jeden z nich: „A to jsi nepotřeboval nic ze svého pokladu pro svou denní potřebu?“

„Nikdy bych se od svých zlaťáčků neodtrhl a za nic jiného bych je nevyměnil. Jen v pátek večer jsem vždy tajně přišel, abych se na ně mohl v klidu podívat.“

Tu soused řekl: „Jestliže jsi svůj poklad doposud nepotřeboval, pak sem můžeš každý týden zase přijít a prohlížet si prázdnou díru.“

*(převzato z knihy
Slunce pro duši, N. Lechleitner)
Petr Martinek*

BIŘMOVÁNÍ – “ROZVÍJEJÍCÍ” SVÁTOST

Milí přátelé,

v dnešním článku budeme pokračovat v seznamování se svátostmi. Na řadě je další iniciační svátost, která je nedílnou součástí uvedení do křesťanského života - biřmování.

Název a dějiny

Biřmování (lat. konfirmace – posílení) navazuje na základní svátost – křest. Již v rané církvi existovalo mnoho obřadů udělování této svátosti, které se měnily, jak na Východě, tak na Západě. Jedno však měly a mají společné, tedy předávání Ducha svatého.

Na Východě (tedy v pravoslavné, ale také řeckokatolické církvi) se všechny svátosti uvedení do křesťanského života (tzv. iniciační – křest, biřmování, eucharistie) udělují současně v jednom obřadu, ať už dětem nebo dospělým. Naproti tomu se na Západě na přelomu 5. a 6. st. rozpadá jednota udělování těchto svátostí

a stává se běžnou praxí udělovat křest hned po narození a eucharistií s biřmováním odložit na pozdější věk.

„Pojítka“ iniciačních svátostí

Iniciační svátosti víceméně kopírují to, co se děje v přirozeném životě: původ, rozvíjení a růst. Původu odpovídá znovuzrození skrze **křest**, posílení a rozvíjení zprostředkovává svátost **biřmování**, k růstu dochází požíváním pokrmu života v **eucharistii**.

„Pojítka“ těchto svátostí je sám Duch svatý. Ve **křtu** je člověk očištěn od hříchů a povznesen k důstojnosti adoptivního Božího dítěte skrze vodu a Ducha svatého. Tento Duch člověka přivtěluje ke Kristu a začleňuje do církve. Skrze **biřmování** je člověk poznamenán týmh Duchem, aby se dokonaleji připodobňoval Kristu, a mohl tak opravdu vydávat světu svědectví o své víře. Konečně účast na **svatém přijímání**

(**eucharistii**) dává křesťanům možnost plněji se účastnit života společenství církve, které je naplněno Duchem svatým.

Znamení biřmování

1) **pomazání** – opět se zde setkáváme s obřadem pomazání olejem zvaným křížmo jako u křtu. Zde je také chápáno jako znamení zasvěcení na kněze, proroka a krále (podobně jako ve křtu).

2) **vzkládání rukou** – jedná se o gesto posvěcení, vyslání k nějakému úkolu

U této svátosti je **formou** věta, kterou pronáší biskup: „**N., přijmi pečeť daru Ducha svatého.**“ **Materií** je pak samotné pomazání křížem, biskup (či pověřený kněz) může připojit i vzkládání rukou – to ovšem v praxi většinou koná při modlitbě nad všemi biřmovanými. Hlavní důraz je položen na pomazání olejem a na formulaci udělování svátosti.

Podmínky udělování

Udělovatel: Řádným **udělovatelem** je biskup, jelikož biskupové jsou nástupci apoštolů. Za určitých podmínek může biskup pověřit udělováním biřmování kněze. Nejčastěji je to při časové zaneprázdněnosti biskupa nebo při křtu dospělého. Je zde však výjimka: kněz musí udělit svátost biřmování pokřtěnému, který ji dosud nepřijal a je v nebezpečí smrti (a je možnost tuto svátost udělit). Církev nechce, aby někdo odešel z tohoto světa bez dokonalého daru Ducha.

Kdo může biřmování přijímat: Mohou a mají je přijmout všichni pokřtění. Je velmi vhodné, pokud je biřmování přijato před svátostmi manželství nebo kněžství. Je třeba se vyvarovat neúměrnému odkládání přijetí této svátosti.

Kdy biřmování přijímat: Toto je asi nejožehavější téma. V latinské (západní) tradici je rozhodující tzv. věk rozlišování, podobně jako u svátosti eucharistie. V posledních desetiletích se uděluje biřmování až v dospělém věku nebo lépe v období dospívání. Což má také své opod-

statnění, protože přijetí svátosti se víceméně kryje s přirozeným životem, kdy mladý člověk hledá své místo na světě. Autor knihy, ze které čerpám, však upozorňuje na to, že se tím trochu opouští starobylá praxe udělování této svátosti v ranějším věku.

Příprava: Příprava se v posledních letech znovu vrací k tradiční katechumenální praxi, tzn. adepti biřmování se intenzivně připravují rok i více. Tato formace se má skládat nejen z naukové části, kdy se znovu vysvětlují hlavní body nauky víry, ale má být také založena na zkušenosti. Měla by pomoci čekatelům stmelit všechny jeho lidské a náboženské zkušenosti.

Na závěr tedy můžeme říci, že tuto svátost lze brát doslova jako svátost křesťanské dospělosti. Uděluje se tedy lidem, kteří stojí na prahu dospělosti nejen co do věku, ale hlavně dospělosti ve víře. Vzpomínám si, jak během mého biřmování o. biskup řekl šokující věc: „V Africe může přijmout svátost biřmování jen ten, kdo přivedl alespoň jednoho člověka k víře v Krista.“ Začal jsem tehdy sám vzpomínat, zda jsem někoho přitáhl k víře a trochu jsem se zastyděl – bohužel, na nikoho jsem si nevzpomněl...

Přeji nám všem biřmovaným, abychom dokázali svědčit svým životem o Kristu a těžít z darů Ducha svatého, kterých jistě máme každý dost pro životní cestu, na kterou jsme byli povoláni...

čerpáno z knihy P. Giglioni:
Svátosti Krista a církve

Petr Martinek

SESTRY HELENA A IRENA ŘEZÁČOVY

Milí farníci,

dnešním dílem začínáme představovat naše bývalé farnice, které se zasvětily Bohu – řeholní sestry. Jistě spousta z vás ví, že z naší farnosti před léty vzešlo „kuriózní“ povolání, když na Boží volání odpověděly dvě rodné sestry. Ano, představíme si dnes sestry Helenu a Irenu Řezáčovy, které mnozí znáte pod jejich občanskými jmény jako Františku a Marii.

Pro svůj úmysl jít a odevzdat se Bohu se rozhodly vpravdě v nelehké době v období po Pražském jaru (r.1968). Dnes se již jako my všichni těší ze svobody, ale vzhledem k letošnímu výročí těchto událostí bychom neměli zapomínat na osobní statečnost jejich a také ostatních, kteří se zasvětili Bohu navzdory nepřizní doby.

1. Jaká byla vaše cesta k povolání?

s. Helena: Když Bůh někoho volá, tvoří osobu – jeho povolání je stvořitelství čin. Od člověka chce jen svobodný souhlas. Měli jsme v rodině tetu (sestru stařenky Řezáčové) v klášteře v řádu sv. Voršily ve Vídni. Občas nám psala a z dopisů jsem pochopila, jak je šťastná ve službě Pánu Bohu – všechno, co koná, je pro Něho, i když jsou to obyčejné věci. Od dětství jsem toužila žít a pracovat pro Pána Boha – vše Mu dát a obětovat. V roce 1969 se opět mohlo přijímat do řeholí, a tak jsem toho hned využila. Na Velehradě jsem znala sestry Božského Vykupitele (ze Slovenska) a Josefku Bilíkovou, která pracovala v zahradě ve Vincentinu. Ta mě zavedla na Stojanov, kde byly sestry sv. Cyrila a Metoděje, a tam jsem se pevně rozhodla, že k nim chci patřit.

Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje byla založena v naší republice v roce 1928 sestrou Marií Růžnou Nesvadbovou. Spolu-zakladatelem je Mons. Jan Šrámek a ideovým

zakladatelem kongregace je arcibiskup Antonín Cyril Stojan, který si přál slovanskou kongregaci s posláním uskutečňovat Kristův odkaz: „Aby všichni jedno byli“. A to mi bylo sympatické.

s. Irena: Povolání k řeholnímu životu si člověk nevybírá; jednotlivé lidi si volá Bůh. Dva roky přede mnou šla do kláštera mladší sestra Františka, řádovým jménem sestra Helena. Když jsem chtěla jít já, bylo to trochu složitější. Bylo mi 21 let a před 4 roky nám zemřela maminka a já byla nejstarší. Všichni mi to rozmlouvali, že se někdo musí postarat o mladší sourozence (bylo nás 7 dětí). Jednou přijel na návštěvu P. Jenda Topenčík. Když jsem se mu svěřila, že bych ráda do kláštera, ale co bude s mladšími sourozenci, on řekl: „Neboj se, Pán Bůh se postará.“ To rozhodlo.

2. Měla jste „náhradní“ řešení, kdyby to tehdejší doba neumožňovala?

s. Helena: Jako náhradní řešení (kdyby řehole nemohly přijímat dorost) jsem chtěla pracovat pro opuštěné a nemocné děti.

s. Irena: Od roku 1968 do roku 1971 se znovu mohlo přijímat do řádů, tak jsem ani „náhradní“ řešení nehledala.

3. Proč jste si vybrala právě tuto kongregaci?

s. Helena: Jak už jsem trochu naznačila, je to první slovanská kongregace a má velké poslání, které je stále aktuální.

s. Irena: Od dětství jsme s rodiči jezdili na poutě na Velehrad. Sestry jsme potkávali v bazilice. K sv. Cyrilu a Metodějovi jsme měli vztah od dětství – rodiče nás vedli k velké úctě k těmto dvěma slovanským bratřím.

Společně: Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje byla založena 8. září 1928 (letos slavíme 80 let). Posláním je:

1) výchova mládeže a charitativní činnost;

2) ekumenismus a misijní úsilí – snaha církvi Východu i Západu o naplnění posledního Ježíšova přání: „Aby všichni jedno byli“.

Kongregace má dvě provincie (českou a slovanskou) a misii na Ukrajině v Melitopolu. Sestry české provincie žijí v šesti řeholních domech. V Brně, kde je sídlo provinční představené sestry Václavy Dudové, pracují sestry jako učitelky, vychovatelky a administrativní pracovnice na našich církevních školách (základní, pedagogické a gymnáziu). Na Velehradě-Stojanově působí sestry v exercičním domě a některé též jako zdravotnice a vychovatelky v domově pro postižené děti. V druhém velehradském domě (který je zároveň sídlem generální představené sestry Kateřiny Němcové a noviciátním domem) žijí převážně starší a nemocné sestry a mladší sestry se o ně starají (tato péče je řízena Charitou). Mladší sestry též vyučují náboženství, zapojují se do společenství mladých v naší farnosti a studují. Sestry české provincie dále působí ve třech menších komunitách: v Olomouci, Prostějově a na Tetině.

4. Jste dvě sestry. Bylo to pro vás jednodušší rozhodování?

s. Helena: Šla jsem do kongregace jako první s velkým nadšením pracovat pro Boží království. Nenapadlo mě, že se pro povolání rozhodne i starší sestra. Po smrti mamky a těžkém úraze tašky (který za rok po smrti mamky přišel na železnici o nohu) se starala o mladší sourozence a stařenky. Bůh posílal jednu zkoušku za druhou, aby si nás připravil na povolání, učil nás velké důvěře v Jeho pomoc.

s. Irena: Protože sestra šla do kláštera přede mnou a já jsem ji dost často navštěvovala, už jsem znala sestry i práci, kterou konaly, prostěrdí, ve kterém žily, možná mé rozhodování bylo snazší, ale o tom jsem nikdy nepřemýšlela.

5. Jak vypadá život v ženské komunitě?

Společně: Komunita má přesně stanoveny

modlitby a práce. U nás na Velehradě v hlavním domě kongregace se ráno v 5,20 hod. modlíme ranní chválu, hodinku četby, pak je mše svatá a po ní půl hodiny rozjímání, pak následuje snídaně. Po snídani mají sestry rozdělenou práci, některé uklízejí, jiné vaří nebo se starají o nemocné, ošetřují sestry, chystají léky, doprovázejí starší sestry na vyšetření. Některé pracují na zahradě, pěstují zeleninu, bylinky, květiny do kaple a na výzdobu domu, jiné se starají o hroby na hřbitově. V 11,30 hod. je modlitba růžence a polední hodinky, pak následuje oběd. Po obědě je čas vyplněn osobní modlitbou, prací, u starších sester odpočinkem. V 17,15 hod. se v kapli scházíme ke společné modlitbě večerních chval a půlhodinovému rozjímání, následuje večeře a po ní modlitba před spaním (kompleťtář). Každý čtvrtek máme celodenní adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí.

To je život v naší komunitě, kterou tvoří převážně sestry důchodového věku a mladší sestry se o ně starají a zajišťují chod domu. Jinak sestavený denní pořádek je např. v brněnské komunitě, ve které žijí sestry, které pracují v našich církevních školách, nebo v komunitě sester na Stojanově, které pracují v poutním a exercičním domě a u mentálně postižených dětí.

6. Co vám přináší radost a jaké naopak řešíte krize?

s. Helena: Radost ze služby těm, o které pečujeme (já o postižené děti), kterou konáme ke cti a slávě Boží. Radost z nového řeholního dorostu, z nových dobrých aktivit v církvi. Osobní krize se zatím nedostavily. Drobné kříže nás přivádí blíž k Bohu – jsme v Jeho rukou. Pamatujeme i na vás všechny – vždyť jsme bývalé farnice.

s. Irena: Radost mám z každého dobrého díla, které se podaří k Boží oslavě. A krize? Na ně nemám čas, různé těžkosti nabízím Pánu Bohu za všechny potřebné lidi i za vás, bývalé farníky.

rozhovor připravil Petr Martínek

Otázka: Proč je katolická církev tak zásadně proti eutanázii? Není humánnější umožnit smrt člověku, který prožívá velké utrpení a jenž nemůže být vyléčen?

Na první pohled má tato otázka svou logiku. A pokud je podpořena ještě televizními záběry toho a toho člověka, který si v té a té zemi přál kvůli svému velkému utrpení zemřít, a nebylo mu to umožněno, má veřejné mínění jasno: zase tu máme jeden nepochopitelně zpátečnický postoj katolické církve.

Nejdříve je asi třeba si vymezit, co z křesťanského (katolického) hlediska je a co není eutanázie. Za eutanázii se nepovažuje např. to, když je od přístrojů odpojen člověk, který je už dlouhou dobu v komatu a naděje na jeho oživení je z lékařského hlediska prakticky nulová. V takových případech někdy musí být umělé udržování při životě pomocí přístrojů ukončeno – mj. i proto, že péči přístrojů je nutné poskytnout někomu dalšímu, třeba méně postiženému.

Eutanázií není ani podávání tisíců prostředků (morfia atd.) nemocnému, který trpí silnými bolestmi – i při vědomí, že tyto prostředky mohou urychlit průběh smrtelné nemoci. Člověk má (z lékařského i etického pohledu) právo na utišení silných bolestí. Zde jsme mimochodem u nejsilnějšího argumentu zastánců eutanázie: snaha pomoci nemocnému člověku od nesnesitelných bolestí. Lékaři potvrzují, že je dnes v jejich silách ty nehorší bolesti zmírnit na alespoň snesitelnou úroveň (sr. např. knihu Dr. Scotta Pecka „Odmítnutí duše“).

Proč je eutanázie špatná? Z křesťanského pohledu je hlavní argument jasný: život není našim majetkem, nemáme právo ničit to, co je Božím darem a výtvozem.

Podobně zásadní jsou argumenty získané v zemích, kde už je eutanázie povolena (např. v Holandsku). Je stále patrnější, že o ni nežádají ani tak ti, kteří velmi fyzicky trpí (těm nakonec může být, jak bylo zmíněno výše, poskytnuta úle-

va skrze tisíce prostředky), ale ti, kdo jsou svými blízkými opuštěni a zapomenuti. Zní to hrozně, ale nemálo popsaných případů vypadá přibližně takto: Starý, nemocný, ale ještě běžného života schopný člověk je zcela opuštěn od svých dětí a vnuků. Ti mu občas dávají najevo, že o něj vůbec nemají zájem. A občas také dají najevo, jak je jeho život zbytečný, ale ten byt, ve kterém bydlí, by byl velmi potřebný pro někoho z nich. A tak po patřičném psychologickém nátlaku ze strany příbuzných má starý člověk jasno – jsem tu už nadbytečný, je lépe podepsat žádost o eutanázii... V Holandsku i jinde stále více vnímají, jak je zákonné povolení eutanázie zneužitelné a jak velmi znevažuje důstojnost lidského života.

I v naší zemi se objevují – a budou objevovat stále víc – návrhy, jak uvolnit eutanázii cestu. My, křesťané, bychom měli svými názory i všemi silami vždy stát na straně života, a to od jeho početí až do přirozené smrti.

o. Petr

**Bože,
děkuji ti za všechno, co jsi po mně
v mém životě chtěl.
Buď pochválen za čas mého narození.
Buď veleben za mé dobré hodiny i hořké dny.
Buď požehnán za všechno, co jsi mi odepřel.
Nepropouštěj, Pane, svého tvrdohlavého
a líného sluhu ze svých služeb.
Ponechej si mne ve svých službách
po všechny dny mého života.
Žádej si, co chceš a dej mi jen to, co ukazuješ.
Budu-li ve tvé službě unavený,
pak ať není unavená tvá trpělivost se mnou.
Ty přicházíš, ty dáváš sílu, abych začal vždy znovu.
Abych doufal navzdory vši naději,
abych věřil ve vítězství,
které je tvým vítězstvím ve mně,
ve všech porážkách, které jsou mými porážkami.**

Karl Rahner

PROČ JE DOSPÍVÁNÍ SPOJENO S TOLIKA PROBLÉMY?

Uvedení do problematiky

Proměny nálad a chování, děsivé módní kreace, úplná uzavřenost či nepřátelství vůči rodičům, suverenita na všech frontách... Dospívající trápili pubertou své okolí odjakživa, ale doba se mění čím dál rychleji, a tak to vnímáme asi více než kdy dřív.

K běžným starostem přibyl zcela nový problém, tzv. SRCH-D čili syndrom rizikového chování v dospívání. Nejen ve vyspělých státech mládež podléhá tak nebezpečným trendům, že je to přímo ohrožuje na životě, případně vede k trvalým zdravotním následkům. Syndrom se vyznačuje třemi novými rysy:

>> **Závislost** - začíná to cigaretami a alkoholem a nezdídkou končí tvrdými drogami. Nejružnější návykové látky se už staly spíše normou než něčím výjimečným. Navíc se na ně váže kriminalita.

>> **Psychosociální poruchy** - zahrnují agresivitu vůči druhým i sobě (sebepoškozování), roste počet sebevražd, vandalství, šikana, rasismus či trápení zvířat. Objevuje se stále více případů bulimie a anorexie.

>> **Nevhodné sexuální chování** - mimo jiné vede k předčasným a nechtěným těhotenstvím či naopak k neplodnosti a k závažným zdravotním následkům.

Ve hře jsou i pohlavně přenosné choroby, opět stoupá křivka AIDS a počet nakažených žlutenkami typu B a C. Všechna tři rizika jdou hlavně na vrub zběsilému životnímu tempu. Dospívající se jen stěží zařazují do pro ně chaotického světa, a proto řeší situace, kterým nerobí nuzou zkratovým jednáním.

Puberta v jedenácti

Ano, právě v tomto dříve dětském věku dnes přichází zlom, kdy přestávají být děti na svých rodičích myšlenkově závislé a odtrhávají se od

nich. Puberta prostě začíná dřív. A rodiče, aby byli „in“, svým nezletilým ratolestem více než dříve povolují pít alkohol, ponocování a přespávání u kamarádů. Kluci začínají kouřit a experimentovat s alkoholem, holčičky se líčí a škemrají, ať jim máma přebarví vlasy. Kolem 70 procent rodičů přiznává, že potomkům dopřává více svobod, než měli sami.

Holky to mají horší

Rychlejší dospívání je patrné obzvláště na holčičkách, které se po desátém roce začínají měnit v dívky. A každá desátá vykazuje hyperaktivní chování. Což je další problém. Mladé hyperaktivní dívky jsou mnohem náchylnější ke kuřáctví, vybírají si psychicky narušené partnery a mívají horší prospěch ve škole. Navíc také samy uvádějí, že v dospělosti mají sklony k agresivitě. A co se s tím dá dělat? Nic moc. Taková „tvrdá“ puberta je zkrátka jednou z daní dnešní doby stejně jako např. civilizační choroby. Rodič musí být ostražitý a snažit se udržet s dospívajícím alespoň nějaké „spojení“, aby měl představu, jak dítka tráví volný čas a s kým se stýká. A nastanou-li vážné problémy, nemá se stydět obrátit na odborníky – blízkého kněze či dětského psychologa. Skutečně to není hanba. Pro rodiče je dobré vědět, co jejich dítka cítí, stejně tak je dobré, aby dospívající věděli, že stejné pocity měli a bude mít většina mladých lidí a aby se poučili z jejich zkušeností s řešením.

A jak se na dospívání dívá jedna z náctiletých?

„Dospívání je obdobím pohybu: všechno se mění. Jak vzhled tak i tvé pocity, vztahy a i vlastní tělo;-) Tělo se vyvíjí, ty a tví kamarádi už nejste děti, očekává se od vás, že dokážete pochopit všechno, co se na světě děje a dokážete

to rozumně vyřešit... Všichni od vás vyžadují abyste pořád byli nejlepší, mluvili stručně a jasně a viděli věci „jako dospělí“. Jako by to bylo tak snadné! A proto se chvíli snažíte vypadat tak, jak vás chtějí mít ostatní. Ale protože vám to nesejí, všechno vzdáte a ptáte se sami sebe: Jak mám stavět mrakodrap, když se mi nepodařilo postavit ani malý domek? (Protože jsem se to ještě nenaučil/a). A objeví se problémy....

Doma jako byste všichni nastoupili na válečnou stezku. Z toho, co děláš, není rodičům nic vhod, a tobě není zas nic vhod z toho, co ti říkají. Nudí tě radami, které jakoby pocházely z doby kamenné? No, určitě to nemyslí zle, ale jde prostě jen o to, že oni byli vychováni v jiné době, než jsme my, a proto se určitě na mnoha věcích neshodnete, ale to je úplně normální;-) Chtěl/a bys někam jít, něco udělat, ale oni ti to překazí, protože se musíš věnovat učení, uklidit pokoj, pohlídat mladšího sourozence nebo navštívit babičku. Nemají to však takhle všichni...Některé děti mají povinnosti miň, ale určitě to na dobré výchově moc nepřidá, právě naopak;-) Ale přece se máte doma rádi a jeden bez druhého byste nemohli být..

Přemýšlej pokaždé, když to mezi vámi začne jiskřit a zdá se ti, že bude další problém, vzpomeň si na to nejdůležitější: s rodiči tě poji cit, máte se přece vzájemně rádi, tak proč si ubližovat tím, že se budete hádat a vytvářet konflikty. Stojí ti to zato?;-)

VLASTNÍ TĚLO - Něco není v pořádku a ty pořád objevuješ nějaké změny na svém těle?

Nohy připomínají písmeno v abecedě, prsa jsou malá a oči ty nejobyčejnější, co si dokážeš představit. Chtěl/a bys vypadat jako nějaká úspěšná a atraktivní celebrita, ale připadá ti, že tvůj vzhled s ní/ním nemá nic společného? Nebo si myslíš o sobě pravý opak? Možná nemáš ze sebe dobrý pocit a to tě znervózuje hlavně vzhledem k tomu, že ostatní jsou úspěšnější než ty a pro tebe možná i dokonalí...Ale nenech se mýlit. Nikdo není dokonalý, pozor na to! Nenech se prostě proměnami svého těla vyvést z míry, to přece zato nestojí...

Nedívej se na sebe jako na pulce, ale jako na rozvíjející poupě. Dřív nebo později si tímto obdobím projde každý;-)

*H. Maděryčová
(čerpáno z internetu)*

Mladí křesťané si kdesi napsali na farní vývěsku toto:

*Mládí je problém grandiózní.
Kdekdo dnes křičí, všude to zní:
mládež se kazí čím dál více!
Kdo jí dal k tomu propozice?
Kdo jí dal špatné dobrozdání?
Kdo jí dal název chuligáni?
Kdo jí strh z cesty do močálu,
do nocí opilých s konci žalu?*

*Boha jste škrtili ze slovníku –
toho, jenž Tvůrce je všeho vzniku,
toho, jež k dobru vedl radou,
toho, jež zemřel ubit zradou.*

*Boha jste mladým lidem vzali,
jakou náhradu jste nám dali?
Člověk, jenž vyšel z Boží dlaně,
sám k smrti sobě ková zbraně.*

*Proč vlastně člověk ještě žije,
když věčnost je jen utopie?
Proč dobře žít, chránit se hříchu,
proč víru mít a neznat pýchu?
Vždyť nebude-li zmrtvýchvstání,
nebude ani účtování.*

*Však pozor, otče, máš-li dítě,
musíš jej střežit na úsvitě.
Večer je pozdě řvát a lkát,
že ze synka je darebák.
Pohlédni dříve na oblohu
než uloupiš své dítě Bohu.*

*Život bez Boha život není
to je jen bědné živoření.*

ZPRÁVY Z DIECÉZE

PROTEST PROTI RUŠENÍ CÍRKEVNÍCH SŇATKŮ

Milí čtenáři,

rádi bychom vás informovali o protestu proti návrhu zákona, díky kterému by církevní sňatky nebyly rovnoprávné s občanskými. Jinými slovy, kdo bude chtít svatbu v kostele, bude muset ještě absolvovat jednu svatbu na úřadě. Příkladáme proto výzvu europoslankyně Zuzany Roithové, abyste zvážili připojení svého podpisu k tomuto protestu.

Vážení,

dovoluji si Vás upozornit na nekulturní, neevropský a nečekaně zpátečnický návrh Ministerstva spravedlnosti na zrušení či alespoň devalvací církevních sňatků a další zásahy do rodinného práva v ČR. Text „Protestu“ naleznete na

www.roithova.cz/protest

Informujte o tom také své přátele.

Děkuji Vám i jménem mých kolegů za podporu Protestu a případně další angažovanost.

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Tomáš Špidlík: Duše poutníka Karmelitánské nakl., 231 stran

Stovky odborných článků, desítky publikací – tak vypadá literární dílo kardinála Tomáše Špidlíka. Teprve nyní se ale otec Špidlík rozhodl mluvit také o svém osobním životě. Kniha Duše poutníka nás provádí Špidlíkovým životem od dětství v Boskovicích, přes studia v Holandsku, léta v Římě až po jeho jmenování kardinálem. Chybět nemůže pochopitelně ani ohlednutí za inspirativním teologickým dilem otce kardinála.

Max Kašparů: Třicet případů aneb malé, bílé, kulaté. Nakl. Cesta, 129 stran

V této útlé publikaci vzpomíná MUDr. Jaroslav Max Kašparů na třicet let své lékařské praxe, především praxe psychiatrické a zachycuje v ní stejný počet vážných i veselých příběhů.

ÚRYVEK:

Svého času mne navštívila postarší žena se žádostí, abych jejímu manželovi napsal prášky na nervy, které dostával od psychiatra v předchozím bydlišti. Minulý měsíc se oba důchodci přestěhovali na Pelhřimovsko a manželovi už léky došly.

„Máte s sebou nějakou písemnou zprávu od předchozího psychiatra?“ zeptal jsem se hned na úvod.

„Nemám nic. Paní doktorka říkala, že to pošle poštou, až jí dáme vědět, ke komu bude manžel docházet.“

„A proč nepřišel manžel? Jeho přítomnost je pro mne nutná. Bez kontrolního vyšetření mu léky nemohu předepisovat.“

„To on chodit bude, ale dneska máme v tom novém bytě řemeslníky, tak jedu výjimečně sama.“

„Dobrá, a jak se ty léky jmenují?“

„Jó, to já nevím, to byste měl přece vědět

vy. Jsou na nervy. Myslím, že jsou jedny takový malý a druhý takový bílý, kulatý.“

„Ano, ale malých a bílých léků je hodně a kulatých ještě víc. Musím vědět, jak se jmenují.“

„Tak to vám teda neřeknu, protože to má takovej divnej název, asi něco jako od Cé nebo od Er, něco takovýho. Ale to byste měl přece vědět vy.“

„A váš manžel by to věděl? Máte domů telefon? Zavoláme mu.“

„Telefon tam ještě není zavedený, ale manžel má u sebe doma mobil.“

„Tak dobře, řekněte mi číslo jeho mobilu, já mu zavolám a on mi poví, co užívá.“

„Tak to vám neřeknu, číslo z hlavy nevím. Cožpak já mu volám, když jsem pořád s ním?“

„A víte alespoň na jaké potíže ty dvoje prášky bere?“

„No vřdyť vám to říkám, na nervy.“

„A jaké má potíže?“

„No,...pořád je takovej divnej. Ale to byste měl vědět vy, jak vypadá chlap, když je trop na nervy.“

„Dobrá, zavolám tedy té paní doktorce, ke které chodil, a ona mi to řekne.“

„Jo, dojížděl k jedné až na Prahu 10, ale jak se jmenovala, to on nikdy neřikal, to já nevím.“

„Víte, paní, léky se nedají psát jen tak. Musím znát jejich název.“

„Helejte, jedny ty prášky jsou malý, druhý bílý a oboje jsou kulatý a v takových malých krabičkách, asi takovejhle,“ řekla již rozčileně žena a prstem mi načrtla na desku stolu dva malé čtverečky, ze kterých jsem měl poznat názvy manželových léků.

„Tak to teda opravdu nevím,“ řekl jsem rezignovaně.

„No, to teda vidím,“ odpověděla již notně rozčileně ženština. „S váma to asi nebude lehký. Jste vy vůbec doktor? Na ceduli máte deset titulů a v palici vymetýno...“

Vstala, odešla a na důkaz, že to myslela smrtelně vážně, za sebou razantně práskla dveřmi.

PRO DĚTI

Kieran Fanning: Cesta Vikingů

Naki. Portál, 124 stran

Školní výlet do městského muzea, kterého se účastní Tom a Liza, je přerušen nezvyklými událostmi. Obě děti se náhle ocitnou v osmém století. Dostanou se mezi divoké Vikingy, kteří chtějí získat nejcennější poklad světa. Liza a Tom na cestě za pokladem luští nejrůznější záhady, hádanky a hlavolamy, jejichž správné vyřešení je může přiblížit vždy o krok blíže k pokladu. Čtenáři je mohou na této cestě provázet. A kdyby bylo nejhůř, jsou na konci knihy pro všechny případy uvedena správná řešení.

-mč-

UŽ ŽÁDNÉ VÝMLUVY

Abychom každému umožnili navštívit kostel příští neděli, hodláme připravit speciální opatření pod názvem „Už žádné výmluvy“.

Pro ty, kteří tvrdí, že „neděle je jediný den, kdy se mohou vyspat“, rozmístíme v chodbě skládací lehátka. Vyhradíme zvláštní oddělení

pro ty, kteří pokládají naše kostelní lavice za příliš tvrdé. Oční kapky budou k dispozici pro televizní diváky, jejichž oči jsou unavené sledováním televizních programů do pozdních hodin. Poskytneme též ocelové přilby, neboť někteří prohlašují, že „kdykoli vkročím do kostela,

padá na mě střecha“. Ti, kteří se domnívají, že v kostele je příliš chladno, dostanou přikrývky, ti, kteří se domnívají, že je příliš horko, dostanou vějíře. Pro ty, kteří si přejí farizejsky sepsat, kdo je přítomen, budou vystaveny zápisní listiny. Zúčastní se též příbuzní a přátelé těch, kteří nemohou jít do kostela, protože pro ně vaří oběd.

Jedna část bude zasvěcena stromům a travě, neboť někdo rád hledá Boha v přírodě. Pro ty, kteří plánují na neděli onemocnět, bude zajištěna péče lékařů a sestřiček. Svatostánek bude

opatřen jak vánoční, tak velikonoční výzdobou, jsou totiž taci, kteří kostel jinak neviděli. Pro ty, kteří nemohou slyšet kazatele, máme naslouchátka a pro ty, kteří mohou, ale nechťejí, máme ucpávky do uší.

Tak přijďte! Jsme připraveni na všechno! ☺

(Z knihy *Slepičí polévka pro křesťanskou duši*)

Mirka Červenková

Cestička

Ohlédnutí za prázdninami

ORELSKÝ TÁBOR

Orelský tábor v Dobrohošti se uskutečnil na začátku července. Zúčastnilo se ho devatenáct táborníků a šest vedoucích. Hlavním vedoucím byl Staňa Salajka.

Rozdělili jsme se do čtyř družstev:

1. družstvo – 6 dětí z Narnie
2. družstvo – Narniané
3. družstvo – Myšácci
4. družstvo – Kentauři

Byli jsme na výletě, který jsme celý šli pěšky. Pak jsme jeden den prožili u koní. Koně byli moc krásní a šikovní. Hráli jsme různé hry, např. pětiboj – v něm byly disciplíny: brčka, kačeny, chodící klády, polštář – balón a točící palička.

Tábor byl moc fajn a SUPER !!! Děkujeme všem, kteří ho pro nás připravili.

Karolína Kopečková,
Tereza Podešvová

MINISTRANTSKÝ TÁBOR

Od 20. do 25. července se jako každý rok v létě konal ministrantský tábor, na který jelo devět ministrantů a čtyři vedoucí. Jelo se do Valče, kde jsme bydleli na faře. I přes nižší účast ministrantů jsme si tábor užili. Většinu času jsme hráli fotbal, baseball a také jsme se věnovali procvičování ministrantských dovedností. Jedno odpoledne jsme strávili v nedaleké Třebíči, kde jsme obdivovali pohled na město z vysoké věže, navštívili jsme starobyrou baziliku a také muzeum s krásnými betlémy. Domů jsme dojeli unavení, ale v pořádku. Za přípravu a vedení tábora moc děkujeme Aloisovi, Jirkovi, Zuzce a Terezece.

Za ministranty
Michal Esterka

CO JE CÍRKEV

Tuto otázku si kladli a kladou mnozí lidé. Ne všichni na ni znají správnou odpověď. Když vyluštíš následující doplňovačku, budeš mít odpovědi hned tři, a všechny správné. Tak ať se ti to podaří!

Nápověda:

14	17	7	2	1	18
----	----	---	---	---	----

opak bohatství

8	9	15	5	2	12	19
---	---	----	---	---	----	----

panovníci s korunou na hlavě

16	4	9
----	---	---

stav bez války

20	2	10	11	6	21
----	---	----	----	---	----

kolečko nekvašeného chleba užívané ke mši

12	13	3
----	----	---

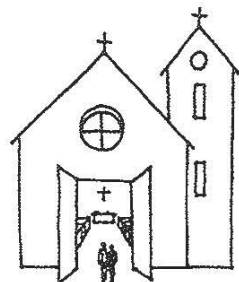
vysoká část kostela, kde bývají zvony

CÍRKEV JE ...

1	2	3	4	5	6	7
---	---	---	---	---	---	---

8	9	6	10	11	2	12	2	11	13	5	2
---	---	---	----	----	---	----	---	----	----	---	---

14	9	15	16	7	17	14	18	10	12	18	11	19	20	2
----	---	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---

Návod k luštění: Použij podle čísel ta písmena, která ti vyšla v nápovědě.

„PODIVÍN“ LEOŠ o tom, že je lepší být divný než zlý

Leoš přišel do Milanovy třídy až ve druhém pololetí. Na první pohled vypadal celkem normálně, ale po čase všichni zjistili, že je to pěkný podivín. Nejdřív si toho všimli v jídelně. Leoš položil talíř na stůl, sedl si, zavřel oči a cosi polohlasem odříkával. Oči spolužáků se na něj zvědavě upřely. „Copak to asi mumlá?“ zajímalo je. Někteří začali pokřikovat: „Nespi, vystydne ti polévka!“ „Abraka dabra, ať je v talíři kuře místo knedlíků!“ Děti se smály, Leoš polekaně otevřel oči, vzal lžičku a začal jíst. Moc mu ale nechutnalo. Byl středem pozornosti, ruce se mu trásly a červenal se až za ušima.

Jindy zase na vycházce pokazil klukům legraci, když prozradil Andrejce, že se jí chystají hodit za krk pavouka. Totálně je to našvalo. „To přece není možné! Je to práskač a táhne to s holkama.“ Nejvíc ale kluky dohrál, když se zastal třídního šprta Vomáčky. Tím se dovršila míra jejich trpělivosti. Domluvili se, že mu po vyučování pořádně nabančí.

Měli to dobře připravené. Čekali u cesty ve křoví, rozdělené úkoly, vysoko vykasané rukávy. Leoš si cestou hvízdal, ruce měl v kapsách, nic netušil. První vyskočil z křoví Milan. „Srabe, zastáváš se holek a šprtů!“ zakřičel na něj vyzývavě. „Zasloužíš nakládačku.“ Na ta slova se z křoví vynořili ostatní a Leoše obstoupili. Hleděl na ně vyjeveně a pak řekl: „Srabí jste vy – taková přesila!“ Ale to už mu jedna přistála. Kluci ho shodili na zem a nešetřili kopanci. Milan ho v zápalu boje chytil za bundu a škulbl. Ozval se zvuk trhané látky a límeček mu zůstal v ruce. „Kluci, padáme!“ zavelel k útěku a všichni byli v mžiku pryč.

Leoš se pomalu zvedl ze země, otřel si krev z nosu, oprášil kolena a vydal se k domovu. Všechny urážky, kopance a rány ho moc bolely. „Proč to jen kluci udělali, vždyť jsem jim nic zlého neprovedl. Nemám žádné kamarády, nikdo mě nebere. Proč, proč, proč?“ Druhý den ve škole byli rváči pěkně zaraženi. Měli strach, že

bude průšvih. „Přehnali jsme to, určitě to na nás práskl,“ šeptal o přestávce Milan.

Nic se však nestalo. Uběhl týden a kluci nabyli přesvědčení, že Leoš držel jazyk za zuby. „Kdo by to byl do něj řekl? Je to takový slaboch, ale o výprasku ani necekl,“ vrtalo jim hlavou. Několik dní poté překvapil Milan Leoše v šatně. Zastoupil mu cestu a výhružně se na něj podíval. „Hele, bábovko, čím to je, že jsi tak divnej?“ Leoš hleděl polekaně do země. „Tak řekni!“ vyzval ho Milan znovu. „Kamošíš s holkama, zastáváš se šprtů a ke všemu to tvoje zařikávání před jídlem.“ Leoš ze sebe vysoukal: „Nechci ubližovat druhým.“ „Ubližovat? Je to jen legrace,“ namítl sebejistě Milan. „Máma mi čte příběhy o Ježíši a ten nikomu neubližoval ani z legrace. Chci být jako on,“ vyjelo z Leoše. „Ten slabě chránil, nikdy se nevytahoval a měl všechny rád.“

„Pchce! Kdo by věřil takovým povídkám!“ prskal Milan podrážděně.

„Já tomu věřím,“ řekl Leoš a vyběhl na chodbu. Milan se za ním díval, pusou dokořán. Leošova slova mu dlouho nedala spát. Bedlivě ho sledoval na každém kroku. Cítil, že ho Leošovo chování něčím přitahuje. Snad tím, že na Leoše byl větší spoleh než na ostatní. Nevytahoval se a když něco řekl, tak to většinou i splnil. A s Milanem se něco stalo. Neútočil už tolik na slabší, přestal se povyšovat a občas druhým i pomohl. „Leošovo chování má něco do sebe,“ uvažoval. „Ono je možná lepší být divný než zlý.“ A od té doby se Milan už Leošovi neposmíval.

(z knihy *Povídá se, povídá...*)

MALÝ PRINC

Byly krásné letní prázdniny. Na jejich začátku se vesnicí roznesla zpráva, že přijede Malý princ. Některé děti ho tak toužily uvidět, že raději odmítly jet i k moři, jen aby se s ním mohly setkat a připravit se na jeho příjezd.

Nadešel očekávaný den. Na obzoru se objevilo malé letadélko a přibližovalo se k zemi. Nakonec přece jen dosedlo a z něho vystoupil za velkého jásootu všech dětí Malý princ.

Byl tak roztomilý. Měl dlouhý plášť, na jehož ramenou zářily zlaté hvězdy. Na všechny se usmíval, se všemi se zdravil a každému při tom podával ruku.

Mezi dětmi byl také jeden osamělý a smutný chlapec. Malý princ přišel i k němu. Podal mu ruku, objal ho a něco mu pošeptal do ucha tak, aby to nikdo jiný neslyšel. Klukovi se rozzářily oči a na tváři se objevil úsměv. Od té doby byla na chlapci vidět velká změna k lepšímu. Všechny

děti byly proto zvědavé, co mu Malý princ pošeptal. Chlapec se usmíval, ale mlčel.

A jestli byste chtěli vědět i vy, co mohl Malý princ chlapci pošeptat, že ho to tak potěšilo, tak o tom zkuste popřemýšlet. Možná je to něco, co potřebujete slyšet, když vám zrovna něco nejde. Nebo je to něco, co byste třeba měli říct svému kamarádovi, když je smutný. Nám to totiž ten malý kluk také neřekl.

Pokud byste chtěli víc poznat Malého prince, tak pod stejným názvem o něm napsal knihu Antonie Saint-Exupéry, a i to by vám mohlo pomoci rozluštit toto tajemství.

VÝZVA

Pokud vás cokoli napadne, co to mohlo být, můžete nám to napsat. Pokud psát ještě neumíte, tak vám určitě pomohou starší sourozenci, rodiče nebo babička s dědečkem. A jak nám to doručíte? Můžete vaše nápady odevzdat v sakristii do půlky listopadu. Tam si je vyzvedneme a ty nejzajímavější potom otiskneme v následujícím čísle „Cestičky“.

Přejeme vám úspěšný školní rok! Prázdniny budou brzy ☺

MATICE VELEHRADSKÁ

Poděkování všem, kteří podpořili šíření úcty k našim věrozvěstům Cyrilu a Metoději, všem, kteří se stali členy Matice velehradské.

Ještě v dubnu měla Matice 500 členů. K dnešnímu dni je to už 611 členů. Bojanovská skupina má od 31.8. 2008 již 41 členů a to díky všem, kteří pochopili, jak důležité je spojit se a prosit o posílení cyrilometodějské tradice nejen u nás, ale na celém světě.

Ještě jednou díky a nezapomínejme. Každého 14. dne v měsíci se duchovně spojme s kněžími, kteří za nás slouží mši svatou.

Anna Račická

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice